

„Dušičkové obdobie“, ktoré práve prežívame, je predovšetkým časom modlitby a spomienky na našich zosnulých, v spojení aj s návštevou cintorína, položením kvetov a zapálením sviečok. Možno si niekto kladie otázky: **Prečo sa vlastne modlíme za zosnulých? Čo nás k tomu vedie?**

Modliť sa za zosnulých je prastará obyčaj. Už aj Židia konali modlitby a obety za zosnulých. Napr. Júda Machabejský poslal do Jeruzalema dvetisíc drachiem striebra, aby sa v chráme konali modlitby a obety za odpustenie hriechov tých, ktorí padli v bitkách s pohanmi (Mach 2, 43-46). Aj Ježiš Kristus sa počas svojho života na zemi vyjadril v podobnom duchu – zmieriť sa už počas cesty pred súd, aby nás sudca nevrhol do väzenia odpykať si celú dĺžobu (Mt 5, 25-26; Lk 12, 58-59). Tiež hovorí o hriechoch, ktoré sa neodpustia ani v tomto veku a ani v budúcom (Mt 12, 31-32). Zároveň Ježiš, ktorý sám je Vzkriesenie a Život, výslovne prisľúbil večný život: „Kto verí vo mňa, bude žiť, aj keď umrie.“ (Jn 11, 25). Už raná Cirkev si osvojila prax modlitieb za zosnulých. V 3. storočí po Kristovi Tertulián píše o kresťanoch, ktorí sa modlia za svojich blízkych zosnulých. Druhý vatikánsky koncil (1962-1965) pripomína dôležitosť modlitby za zosnulých, osobitne dôležitosť eucharistického slávenia: toto je tá najlepšia duchovná pomoc, akú možno dať dušiam

zosnulých. Cirkev nás teda už od prvopočiatku pozýva k spomienke na všetkých zosnulých pre nádej vzkriesenia a večného života. V modlitbách za zosnulých prosíme Boha, aby pamätal na tých, ktorých spomíname, pretože ich milujeme. Modliac sa za nich, stretávame sa s nimi v Kristovi, ktorý je Láskou a ktorý prekonáva smrť, ktorá je konečným víťazstvom rozdelenia a nelásky. U Krista niet rozdielu medzi živými a zosnulými, pretože v ňom sú všetci živí. Treba si uvedomiť, že každá modlitba za zomrelých prehlbuje aj našu osobnú vieru vo večný život. Nemôžem sa totiž napr. modliť za zomrelého otca a neposilňovať pri tom svoju vieru v to, že sa s ním stretnem, že on žije a čaká na mňa. Táto modlitba vtlačá dnešnému dňu, mojej práci, odpočinku, každej hodine, znak večnosti. Modlitba za zomrelých neďovoľuje človeku, aby sa uzavrel len do dočasného sveta. Dušiam v očistci teda môžeme vyprosovať prístup k úplnému daru Božieho milosrdenstva, aby im nebeský Otec odpustil časné tresty, ktoré si za svoje hriechy zasluhujú. Z našej strany sa však vyžaduje úplná disponovanosť a potrebné vnútorné očisťovanie, pretože odpustky sa nedajú oddeliť od čnosti. Pomáhajme teda v týchto dňoch intenzívne svojimi obetami a modlitbami tým, ktorí sa očisťujú, aby sa čím skôr mohli radowať z pohľadu na Božiu tvár.

2. november 2025
TRIDSIATA PRVÁ NEDEĽA

Resp.: Pán je moje svetlo a moja spása.

Začiatok novembra je časom, keď sa na chvíľu zastavíme v každodennom zhone a upriamime svoju pozornosť na tých, ktorí už nie sú medzi nami. Tento čas nás každoročne vedie k hlbšiemu zamysleniu sa nad večnosťou, svätosťou a nádejou, ktorú môžeme v našom kresťanskom živote vnímať vďaka Ježišovi Kristovi. Prvé novembrové dni nám totiž prinášajú nielen slávnosť Všetkých svätých, ale aj spomienku na Všetkých zosnulých veriacich.

NAŠA VLAST JE V NEBI

Sviatok všetkých svätých je sviatkom, kedy oslavujeme všetkých tých, ktorých Cirkev vyhlásila za svätých. No zároveň nám tento deň pripomína, že svätosť nie je len výsadou niektorých vyvolených, ale je povolaním a poslaním každého jedného z nás. Svätí boli totiž ľudia ako my. Žili v každodennosti, zápasili s hriechom, robili chyby, ale aj milovali a odpúšťali. No predovšetkým ich životy boli naplnené dôverou v Boha a túžbou plniť Jeho vôľu. A práve preto sa stali svätými. Vo svojom živote dali Boha na prvé miesto a nasledovali Ježiša Krista často aj za cenu utrpenia alebo straty vlastného života. Na prvý pohľad sa

nám môže zdať, že cesta k svätosti je náročná a možno až nedosiahnuteľná. A práve preto prichádza Ježiš, ktorý nám ukazuje cestu svätosti v blahoslavenstvách. Byť svätý v každodennom živote znamená žiť s láskou, pokorou a nádejou. Znamená to pomáhať, odpúšťať a byť verný v malom. Ježiš nás v tieto dni volá slovami: „Podťe ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení, a ja vás posilním.“ Niekedy v našom živote zažívame naozaj ťažké chvíle, no Kristus je ten, ktorý nás ubezpečuje, že On je „cesta, pravda a život.“ A hoci sa náš pozemský život raz skončí, my máme nádej, že nás čaká večný život v nebi. Tam predsa smerujeme a tam nás čaká plnosť života, lásky a pokoja. V tomto duchu sa nesie aj deň Pamiatky zosnulých, kedy si zvlášť a s osobitnými milosťami spomíname na našich drahých, ktorí nás predišli do večnosti. Ich odchod bol síce bolestný, no naša viera nám dáva nádej, že sa s nimi raz stretneme v Božom kráľovstve. Využime teda tento čas milosti na to, aby sme ukazovali svätosť v našom každodennom živote, a zároveň myslime v modlitbách na tých, s ktorými sa raz opäť stretneme. Veď predsa, naša vlasť je v nebi...

Anna Mihoková